

Dopis do nebe

Jan Nedvěd

1. Přišla chvíle, kdy déšť smutných myšlenek bloudil
spíš než smutných, spíš pravdivých jen
něco těžké jako svědomí, ono to svědomí je
dopis do nebe, velké pravdy a hřích.

2. Černý tabule mraků a bílý světýlka hvězd
a moudrý zákony lidství a právo a čest
všechno uvnitř je psáno a dáno na pospas všem
jenom odplata patří jenom mě jen

R: Tak mi odpusť, když můžeš, já vím, musím jen chtít
jestli sliby chceš zkusím, co uměl bych být
snad ti zůstanu věrnej, až budu utíkat z cest
až pravda nad láskou bude chtít vést

3. Přišla chvíle kdy odraz tvoří průzračné já
kdy se vymlouvat nejde říkat co se jen zdá
i ty nejzazší kouty myšlenek, kdo líp kdo zná
zoufalost úniků nepomáhá

R: 2x

Tak mi odpusť, když můžeš, já vím

Tak mi odpusť, když můžeš, ne, nevím